

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. december 1.
(vasárnap)**

Horváth Géza

III. AZ ÚRVACSORÁRÓL

Énekek: 692; 304,1,4,6,8-9; 448,1; 367

Lekció: Róm 6,1-11

Alapige: 1Kor 11,26b

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, drága Megváltónk, Úr Jézus Krisztus, mert nemcsak fölmentél a mennybe, hanem először onnan alá szállottál. Köszönjük, hogy a mi Atyánknak örök végzése, akarata és terve szerint az idők teljességében testet öltöttél magadra, hogy nekünk váltságunk legyen véred által, és bűneinknek bocsánata. Köszönjük, hogy bár testileg fölmentél a mennybe, de Lelkedre, igédre, istenségedre nézve mégsem távoztál el tőlünk. Köszönjük, hogy ahol most is uralkodsz, ahonnan kormányozod ezt az egész világot, és irányítod a Te drága megváltott népedet, és onnan jössz vissza majd ítélni élőket és holtakat.

Köszönjük, hogy az éneken is arról tettünk bizonyosságot, hogy így várunk, és Te tudod, és Te látod egyedül, hogy hogyan várunk Téged, hogyan készülünk arra a napra, amikor elviszel bennünket innen, vagy amikor majd megjelenysz az égen, és minden szem meglát, még azok is, akik által szegeztek. Ahol nyilvánvalóvá lesznek az ige igazságai, az ígéretek bizonyossága, és ahol majd Eléd állunk, hogy elvegyük azt a jutalmat, amit Te a Téged szeretőknek és a Téged követőknek osztasz majd ki. Köszönjük, hogy felemelt fővel várhatunk Téged, Úr Jézus, bár ítéző bíró vagy, de azal a boldog reménységgel várhat a Te néped, hogy Te az ítéletünket elhordoztad, az Atyát irántunk megbékéltetted.

Kérünk azért Téged a mai alkalommal is, figyelmeztess bennünket, hogy hogyan készüljünk a Te visszajövedre, amely bármelyik percben, bármelyik pillanatban bekövetkezhet, mert mi sem a napot, sem az órát nem tudjuk. Köszönjük Neked Úr Jézus, hogy ma még szól a Te igéd, most még hirdetik sok-sok helyen ezen a világon, lehet Hozzád jönni, lehet leborulni Előtted, és megvallani, hogy Te vagy Úr az Atya Isten dicsőségére. Kérünk azért Téged, hogy ölelj körül most bennünket ezen az istentiszteleten. Tégy bennünket igehallgatókból gyülekezetté, amelyik együtt áldja, és együtt magasztalja az Te drága nevedet. Bizony, jövel Uram, Jézus!
Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom az 1. Korinthusi levél 11. fejezetéből a 26. vers második feléből, ahol így van megírva Isten élő igéje: *„az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.”*

Az elmúlt két vasárnap az úrvacsorával foglalkoztunk. A szereztetési ígén keresztül megnéztük, hogy mit is jelent a Biblia szerint az úrvacsora; hogyan szerezte az Úr Jézus Krisztus; mi volt ezzel a célja; hogyan akar ez által munkálkodni az életünkben, és hogyan tette a hívők számára ezt kötelezővé azzal, hogy parancsba adta: *„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”*.

Most advent első vasárnapján engedjétek meg, hogy még egyszer legyen szó az úrvacsoráról! A szereztetési ígéből egyetlen rövid mondatot olvastam: *„az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend”*, és szeretném összekapcsolni az adventtel, hiszen ebben az ígében nemcsak arról van szó, hogy Jézus Krisztus meghalt, hanem arról van szó, hogy Jézus Krisztus visszajön. A hívő ember élete tehát tulajdonképpen Jézus Krisztus halála és visszajövele között telik. Az egyház sorsa, élete, jelenlegi küldetése, szolgálata e között a két csodálatos esemény között zajlik. Mindannyiunk élete e között a két esemény között megy végbe: Jézus halála és a visszajövele között.

Olyan sok drága adventi ige van a Bibliában! Gondoljunk olyanokra, ahogy Jézus beszél az adventről az evangéliumokban: *„legyen a ti derekátok felővezve és lámpásotok meggyújtva”*. Gondoljatok a példázatokra, amelyekben Jézus Krisztus úgy beszél az Ő visszajöveteléről, mint amikor egy gazdag úr valahonnan visszajön, aki a vagyonát kezelésre átadta a szolgáknak, és egyszer majd elszámoltatja őket!

Ma még legyen szó advent fényében az úrvacsoráról, ennek a csodálatos, itt található versnek az alapján: *„az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend”*! Ha megnézzük az eredeti szent szöveget, ott nem felszólító, hanem kijelentő módban van ez az ige. Tehát, tulajdonképpen úgy kellene olvasnunk, és úgy kellene értenünk ezt a mondatot, hogy *„az Úrnak halá-*

lát *hirdetitek*, amíg eljövend”. És nagyon jól van ez így, mert tulajdonképpen a parancs, a felszólítás elhangzott korábban, hogy „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”, és amikor valaki helyesen úrvacsorázik, tehát helyesen érti a Szentírás alapján az úrvacsora titkát, akkor tulajdonképpen azzal már beáll abba a sorba, hogy az Úr halálát hirdeti ezzel. Tehát, itt már nem kell erre felszólítani, hogy „az Úrnak halálát hirdessétek”, hanem Isten igéje megállapítja azt, hogy aki helyesen úrvacsorázik, az Úr halálát hirdeti, amíg eljövend.

Vajon miért csak Jézus halálára van utalás? Úgy érezzük ebben az igében, mintha olyan egyoldalú lenne, hogy az Úrnak halálát hirdetni! Hát nem kell hirdetni az Ő feltámadását is? Ha ezt a bibliai verset komolyan vesszük, akkor azzal Jézus feltámadását is hirdetjük, mert azt mondja Jézus, hogy „amíg visszajön”, „amíg eljövend”. Más pedig ki tudna visszajönni, mint az élő Úr? Egy halott nem tud visszajönni! Lukács evangéliumának 16. fejezete alapján tudjuk, hogy a halottak között nagy közbevetés van, nem tudnak visszajönni erre a földre, de Jézus Krisztus, mint élő, vissza tud és vissza fog jönni! Ezzel nemcsak Jézus Krisztus halálát hirdetjük, hanem az Ő dicsőséges eljövételét is. Ha valaki helyesen veszi az úrvacsorát, már benne van Jézus Krisztus dicsőséges visszajövetelének megvallása, várása és hirdetése.

Azonban hadd emeljem ki az Ő halálát! Hadd legyen szó arról, hogy mit is jelent a számunkra: „az Ő halálát hirdessétek”! Először is azt jelenti, hogy a mi bűneinkért semmi más módon nem lehetett eleget tenni, csak Jézus Krisztusnak a halála árán. Ebben a mai szinkretista világunkban a vallások tömkelege vesz körül bennünket, és mindegyik hirdet egy utat az üdvösségre, az Isten megismerésére, az Istennel való kapcsolat felvételére nézve, de az az igazi vallás tulajdonképpen, amelyik ezt a Bibliából érti meg e kapcsolatot felvételének szükségességét és módját. Nekünk ez a feladatunk, hogy ebben a kérdésben is a Biblia alapján tájékozódjunk! Nekünk innen kell meglátnunk, hogy mi az üdvösség módja! Hogy hogyan üdvözülünk, az itt van leírva a Szentírásban.

Az Úrnak halálát hirdetni tehát először is azt jelenti, hogy az **üdvösségre nincs más út**. A bűneink bocsánatára nincs más megoldás. Azt is jelenti, ahogy Victor János mondta az elmúlt században: „A bűn uralkodik az ember felett, és Jézus Krisztus nélkül az ember minden szabadulási kísérlete csak hiábavaló vergődés.” Sok szép ígérete, amelyben már-már megindul az ember, hogy rábízsa magát az Úrra, mind csak hiábavaló vergődés, de hogyha az Úr halálát tudjuk hirdetni az úrvacsora alkalmával is, akkor tulajdonképpen ezzel már megvalljuk, hogy csak Jézus a megoldás. Ezért van itt kijelentő módban, mert ehhez semmi más nem kell, csak a hitünk. Hit által megvalljuk, hogy csak Jézus a megoldás, és nincsen üdvösség senki másban! Amikor a zsidók a törvényre, a szertartásokra, az atyák-

ra, a hagyományokra hivatkoztak, akkor az apostolok azt mondták: „Nincs üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” Ez az első, egyszerűbb üzenete tehát az igének.

A második is viszonylag egyszerű üzenet: amikor az Úrnak halálát hirdetjük az úrvacsora alkalmával, akkor tulajdonképpen azt hirdetjük, hogy **Jézus halálának örök érdeme van a mi Atyánk előtt**. Ahogy János apostol írja az 1. levelében: „van Szószólónk a mennyben; van Szószólónk az Atyánál.” Ez a Szószóló vagy közbenjáró Jézus Krisztus. János apostol 90 táján írja a levelét. Már elteltek évtizedek a keresztyénség életében, és nem azt mondja, hogy vannak szószólóink az Atyánál, hanem azt, hogy „van Szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus!” Tehát örök érdeme van Jézus engesztelő áldozatának az Atya előtt. És nincs más érdem előtte!

A harmadik, amit jobban vagy hosszabban szeretnék kifejezni, bővebben megmagyarázni, az az, amire nem szoktunk figyelni, hogy mit is jelent az Úr halálát hirdetni? Az Úr halálát hirdetni azt jelenti, hogy Jézus Krisztus halálának nemcsak érdeme van az Isten előtt, (mert Isten előtt engesztelő érdeme van Jézus Krisztus halálának, aki kiengesztelte az Ő egyetlen, tökéletes áldozatával az Atyát), de Jézus Krisztus halálának ereje is van a mi életünkre nézve! Ezért szoktam én azt mondani, hogy amíg ezt nem tudjuk, addig zwingliánusok vagyunk, nem reformátusok! Tudniillik, Zwingli vallotta, hogy az úrvacsora csak emlékvacsora.

Sajnos sok helyen él még az a szokás, akik magukat bár reformátusnak gondolják, hogy az úrvacsorára fekete ruhába öltöznek, hogy külsőképpen is Jézus Krisztus halálára emlékezzenek! Megülnek egy gyászos, szomorúsággal körülvett úrvacsorát, bár előtte elénekelik sokszor az éneket, hogy „Örülj szívem, vigadj lelkem, Ékességed lett a hit! Vacsorához mégy Jézushoz, Hivatalos vagy te itt!” És ebből az örömből, meg ebből a vígasságból nem nagyon látszik semmi az életükben, mert megállnak sokan itt, hogy az Úrnak halálát hirdetik. Jézus Krisztus érdemét komolyan vesszük, persze: a bűnt eltörlő drága vér, amely nélkül nincs bűnbocsánat nagyon fontos nekünk. Mert meg van írva az Ószövetségben, hogy „véröntés nélkül nincs bűnbocsánat”!

A mai alkalommal azt nézzük meg még, hogy azért az ige azt is hirdeti nekünk, hogy Jézus Krisztus halálának nemcsak érdeme van az Atya előtt, hanem ereje is van a mi életünkre nézve! Most értettem meg az én kedves, egykori lelkipásztoromat, aki gyermekkoromban és fiatal koromban volt a lelkipásztor a gyülekezetben, ahol felnőttem. Ő mindig úgy imádkozott, hogy „szenteld meg e kenyérrel és e borral való közösségünket, hogy a Te megtöretett testednek, el- kifolyt szent vérednek minden ereje és minden java átáradjon a mi életünkbe!” Sokat kerestem, hogy hol van ez megírva, aztán rájöttem, hogy ez így nincs megírva sehol, és mégis

meg van írva! Majd a későbbiekben megmondok, hogy melyik igehelyeken van megírva, de most jöttem rá, hogy milyen igazat mondott, hogy „az úrvacsora ereje átáradjon a mi életünkbe”!

Hogyan értsük azt, hogy Jézus Krisztus halálának van ereje a mi hitéletünkre, lelki életünkre nézve? Mit jelent az, hogy van erő a Jézus drága vérében, csodás erő van Jézus drága szent vérében – ahogy a Hallelujában énekeljük? Tulajdonképpen a hit azt jelenti, hogy Jézussal eggyé válok. Hit által vagyok egy Jézussal, egyesülök Vele. Hit által lehetséges, mert Ő testileg nincs itt. Azt mondja az ige: „Lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben!” Azt mondja a János 15-ben Jézus, hogy „maradjatok én bennem, és én tibennetek”, úgy, ahogy a szőlőtőn rajta van a szőlőveszsző! Ezt jelenti Jézussal eggyé válni.

Jézus halálát hirdetni ilyen ígék alapján mondom nektek, amit itt felolvastam a Rómabeliekhez írt levél 6. fejezetében, amit különben más-hogy nem értünk meg, ha nem ennek az ígének a fényében vizsgáljuk, hogy miről beszél itt az apostol! Azt mondja az 5. versben: „Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is azok leszünk” – és folytatja Pál: „Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek.” Tehát, Jézus halálát hirdetni úgy lehet, és akkor lehet, ha a mi ó emberünk Ővele együtt megfeszítettetik!

Hatalmas bibliai üzenete van ennek az ígének! Ezt jelenti Krisztus halálának az ereje, hogy nekem az Isten kegyelme erőt ad ahhoz, hogy én az ó emberemet odafeszítsem a keresztre! Így érthetjük meg az apostoli levelek tanításait! Pál azt mondja a Galáciabeliekhez írt levélben, hogy „vele együtt keresztre vagyok én is feszítve!” „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” A Kolossébeliekhez írt levélben, meg az Efézusbeliekhez írt levélben, amikor az ó ember és új ember viszonyáról beszél, ezt mondja: „öldökljétek meg azért a ti tagjaitokat, amelyek erre a világra irányulnak: paráznaságot, bujaságot, fősvénységet, ami bálványimádás.” Így nagyon egyszerű lenne a Krisztus halálát ünnepelnünk, de sokkal bonyolultabb és sokkal nehezebb a mi ó emberünket megfeszíteni, a mi ó emberünket odaadni! Könnyű emlékvacsorát ülni! Az sokkal könnyebb, de sokkal nehezebb az Úr halálát úgy hirdetni, hogy Jézus halála az én halálom is! Hogy Jézus Krisztusban meghaltam én is! „Amely életet azért testben élem – mondja az apostol – az Isten Fiában való hitben élem.” Ez az új ember: az új szívű ember, a megváltott ember. Ezért nem lehet más-hogy érteni ezt az ígét, csak így, hogy Jézus Krisztus halálában az ó ember is meghal, és öldöklöm az én földi tagjaimat naponta!

Tehát, az Úr halálát hirdetni azt jelenti, hogy ezt nemcsak úrvacsorakor teszem, hanem az úrvacsorában kapok erőt, hogy a hétköznapiakban és a konkrét helyzetekben ezt meg tudjam tenni! Megöldöklölni, oda-

feszíteni a keresztfára! Csak így értjük meg azokat az igéket, amelyek a Bibliában erről szólnak. Néhányat hadd említsek! Az egyik a Lukács evangéliuma 15. fejezetében a nagyon jól ismert tékozló fiúnak a példázata, amikor az atya azt mondja a visszatérő fiúra nézve: „ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott!” Mondhatnánk: hát, hogy halt meg, most jön vissza? Most kap majd gyűrűt az ujjára! Most kap majd ruhát! Tiszta, új ruhát fog kapni! Most fog beállni az Atya szolgálatába! – és az Atya mégis azt mondja, hogy meghalt. Azért, mert az a fiú ott, az idegenben meghalt a világ számára, és meghalt a barátok számára. Meghalt a barátnői számára, meghalt a részegeskedés és a világi élet számára. A reformátorok jól észrevették, amikor azt mondták: Igen, Jézus halála azt jelenti, hogy az én ó emberem Vele együtt megfeszítettett, meghalt, és eltemettetett. És mindig ez a nehezebb: az ó ember keresztre feszítése; a természetünk, az indulataink, vágyaink, szokásaink, Istennek nem tetsző döntéseink megfeszítése!

Azt mondta egy igehirdető a 18. században: olyan nehéz ez, mint a keresztre feszítés. Van itt a testi keresztre feszítés, meg a lelki megfeszítés között egy hasonlóság, mert a keresztre feszítés egy lassú halál, és ilyen az ó ember megfeszítése is. Olyan lassan megy nekünk! Tétovázunk, morfondírozunk rajta, hogy muszáj? Hadd mondjak erre egy példát! Emlékszem, az egyik konferencián, egy lány rájött arra, hogy neki el kell dobnia azokat a dolgokat, amelyek nem Isten szerintiek. Füléből ki kell venni, nyakából ki kell venni, és majdnem sírva tette: „Géza bácsi, muszáj”? Mondom: nem muszáj, csak szabad! De ha te nem vagy szabad benne, akkor egy tárgytól hiába fogsz szabadulni, ha a szíved össze van nőve vele! Akkor menj haza, akkor ne dobd ki, mert a szíved össze van vele nőve! Ilyen lassú halál az ó ember halála! Olyan nehezen megy, mert megszoktuk, ragaszkodunk a régi, berögzült bűneinkhez, nehezen tudjuk felszámolni!

Azt mondja ez a reformátor: éppen olyan kínos halál ez, mint a keresztfán való testi megfeszítés. Miért? Mert kínos, hogy oda kell mennem ahhoz, akivel összeveszttem, bocsánatot kell tőle kérnem; valamilyen lopott holmit vissza kell vinnem! Hát nem kínos dolog rendezni azt, amit rendezni kell? Azt mondja a reformátor: gyalázatos dolog! Azért gyalázatos, mert a világ szemében ez gyalázat. A világ szemében bolondságnak tűnik a hit, az ó ember megfeszítése, az új életben való járás, a lelki embernek a felöltözése. Hát nem gyalázatos? Azt mondja a reformátor: az egész testre kiterjed, úgy, ahogy a kereszthalál. Az állítólag egy olyan halál volt, ahol a testnek minden része fájt, minden része sajgott. Az egész test ott volt a kereszten. Jézus Krisztus is erről beszél, amikor azt mondja, hogy „a szemek kívánsága” vagy „a gondolataink” milyenek. A kezünk hogyan tud vétkezni vagy a lábunk, akkor az egész testről beszél, azt mondja, hogy „inkább vájdd ki a te szemedet, minthogy a kárhozatra vigyen té-

ged”! Benne van az egész testünk a vétekben, amellyel nem lehet más-hogy bánni, nem lehet gyógyítani. Ezt így, ahogy van, halálba kell adni! Csodálatos az, ahogy az Isten igéje biztat és kér erre bennünket a Galáciabeliekhez írt levél 6. fejezetében: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak. És akik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon.”

Az a nagy kérdése a mai igénknek, testvérek: az Úrnak halálát hirdetik, míg eljövend, hogy Jézus Krisztus visszajöveteléig programotok-e az ó ember megfeszítése, megöklése? A reformátorok úgy fogalmazták meg, hogy tulajdonképpen ez a megtérés. Ez a bűnbánat, és ez a megtérés: az ó ember megfeszítése, és az új ember megelevenítése. Nemcsak arról van szó, hogy a bűneinket fájlaljuk, kerüljük, elhagyjuk, hanem arról „a Krisztusban való lelki öröm”-ről, amikor örülünk az igének, mikor örülünk a közösségnek, örülünk a testvéreknek, örülünk az istentiszteletnek, örülünk az éneknek! Örülök, hogy imádkozhatom a belső szobában az én Istenemhez, megszólíthatom Őt, és örülök, amikor Ő beszél velem, és ígét mond nekem, figyelmeztet és tanácsol, fedd és bátorít! Ezt mondja nekünk: az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend! Jézus Krisztusnak tehát nemcsak érdeme van, hanem Jézus Krisztusnak ereje is van bennünket újjátenni! Azért mondja, hogy kell ez az erő, mert e nélkül az ó embert nem lehet megfeszíteni. Tehát, ez magunktól nem fog menni! Ez nem elhatározás kérdése, nem fogadkozás kérdése, ez Jézus Krisztus ereje, hatalma! Ez csak mennyei hatalommal és csak mennyei erővel lehetséges!

Végezze a Szentlélek ezt a mi életünkben, hogy tudjuk hirdetni az Úrnak halálát, amíg eljövend! Hirdessük úgy, hogy a mi halálunk is benne legyen az Ő halálában! A mi ó emberünk is legyen megfeszítve minden kívánságával, minden indulatával, minden gerjedelmével együtt! Ekkor fogjuk az Úr halálát igazán hirdetni! Miért? Azért, mert ezt fogják látni mások is. Ezt látja a családom; ezt fogja látni a lakóközösség, ahol lakom; ezt fogják látni a barátaim vagy a munkatársaim, az iskolatársaim, és ezzel teszek legjobban bizonyosságot arról, hogy Jézus Krisztus által újjá lett minden!

Ne felejtsük tehát, hogy Jézus Krisztus halálának érdeme az Atya felé van, ereje pedig felénk, és az Ő ereje teremtsen bennünket újjá! Ezért kérhetjük és vallhatjuk: „Új szívet adj, Uram, énnekem... Nyájas, vidám, szelíd, jó szívet, Mely Jézusom, Te lakhelyed.” Az Úrnak halálát hirdesd velem együtt, amíg eljövend!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk Előtted és Neked, hogy olyan sokszor járultunk úgy az úrvacsorához, hogy erre nem gondoltunk, hogy a Te megtöretett tes-

tednek és drága vérednek az ereje újat teremtsen bennünk. Kérünk Téged, Urunk, hogy a Te erőddel tudjuk a mi ó emberünket halálba adni. Köszönjük az ige világos tanítását, amikor azt mondja, hogy meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. Kérünk, mutasd meg nekünk, hogy valóban meghaltunk-e, valóban halálba adtuk-e a régi természetünket, amit atyáinktól örököltünk, amely nem volt képes a bűn uralma alatt csak azt tenni, amit neki parancsoltak. Vajon meghaltunk-e, mert az ígében az van, hogy aki meghalt, az felszabadult a bűn alól, és rabtartónk már nem úr felettünk, mert Te lettél Úr, Jézus Krisztus, az életünk fölött.

Kérünk Téged, hogy segíts erre a hétköznapiakban, hogy a Te halálodat úgy tudjuk hirdetni a mi halálunkon keresztül, hogy láthassák, mi valóban meghaltunk a bűnnek, és élünk az Istennek. Kérünk, hogy segíts erre bennünket, adj erőt ehhez! Köszönjük, hogy semmilyen más módon nem megy, csak általad, mert a mi erőnk önmagában nagyon kevés. Kérünk, hogy teremts bennünk azért új szívet, engedelmes lelket, mely Véled jár szüntelen, csak Veled szüntelen!

Könyörgünk Hozzád, Urunk, betegekért, gyászolókéért, megfáradtakért, idős testvérekért, nyomorúságban levőkért, azokért, akik nem találják meg a templomot, az ígét, és nem találnak meg Téged; akik olyan közel vannak, és lelkileg mégis olyan távol! Köszönjük, hogy gyűjtöd a Te seregdet, Urunk, és Rád bízunk, hogy Te gyűjtsd a Te népedet szent ígéd és Szentlelked által.

Kérünk, hogy maradj velünk és áldj meg bennünket, közelben és távolban lévő szeretteinket! Kérünk, hogy a jövő héten is Te légy velünk, Te segíts az adventi, lelki készülődésben, hogy mi valóban Téged várjunk vissza, Úr Jézus Krisztus, amikor megjelenysz dicsőségben!

Köszönjük, hogy Eléd tárhattuk a mi hálaadásunkat és könyörgésünket.

Ámen.

367,1-2 ének

1. Emeljük Jézushoz szemünk, Jön már királyi győztesünk,
Mennyből leszáll s együtt leszünk. Lelkünk vigyázni meg ne szűnjön,
Felséges várástól feszüljön, Az álmodat úzd el, készen állj,
Krisztusnép, jön, jön a Király!

2. Azt mondta Jézus: Ideleonn Új próba és új küzdelem
A hívők sorsa szüntelen. Azért ne csüggedjünk, ne féljünk,
Az út rövid, végére érünk. Az álmodat úzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!